

РЕШЕНИЕ

№ 38259

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, второ отделение 27 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Петров

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **9342** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.85 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ):

Образувано е по жалба на С. Е., [дата на раждане] в [населено място], Турция, гражданка на Турция, с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Т. Л., срещу Решение № 4382/01.08.2025г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което на жалбоподателката се отказва статут на бежанец и се отказва хуманитарен статут по молба за предоставяне на международна закрила вх. № ПМЗ-ВР-1595 от 02.06.2025г. на РПЦ – С.. Жалбоподателката поддържа, че решението е незаконосъобразно и необосновано. Административният орган е издал акта си в нарушение на материалния закон и като не е отчел конкретните обстоятелства от бежанската история на С. Е.. Прави искане за отмяна на акта.

Ответникът по жалбата – Председател на Държавната агенция за бежанците, чрез своя пълномощник, с писмено становище оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съдът като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира следното:

Административното производство е образувано по подадена от жалбоподателката молба за предоставяне на международна закрила вх.№ ПМЗ-ВР-1595 от 02.06.2025г. на РПЦ – С., отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, като тя е представила документ за самоличност – национален паспорт № А08I02074, издаден в Турция на 20.01.2018г., валиден до 20.01.2028г. Към молбата е приложила договор за наем сключен на 01.01.2025г., по силата на който наемодателят В. С. е

предоставил на наемателите – Г. В. М. и жалбоподателката С. Е., за временно и възмездно ползване своя недвижим имот – еднофамилна къща в [населено място], кв. С., ул. № 80.

Създаден е регистрационен лист, в който са отразени данните на молителката. Отражено е, че семейното ѝ положение е – разведена, като са нанаесени данните и на нейните роднини, живеещи в гр. Б. – дъщеря, баща (починал), майка и две сестри.

Проведено е интервю, за което е съставен Протокол рег.№ УП-17732/02.06.2025г. В интервюто, жалбоподателката заявява, че е постигнала в Р. България с паспорт и виза, като не си спомня кога е изтекъл срокът на визата. Влязла легално с автобус през К. и Капитан А.. Не е осъждана и не е имала проблеми в държата си по произход – Турция, заради религия или етническа принадлежност. Заявява, че искала да дойде в България. Причината да потърси международна закрила и ,че тя не харесва мъже, а харесва жени. Заявява, че тя е лесбийка, като поради тази причина се развела с мъжа си и напуснала страната. Заявява, че не се чувства свободна и не е приета от обществото в Турция. Тези проблеми започнала да има отпреди 15-16 години, когато разбрала, че е лесбийка, като по това време тя била на 28-29 години. В интервюто си заявява и, че е имала проблеми на работното си място, като почти всички я гледали с лошо око и не я приемали. Колегите ѝ усещали, тъй като тя не се разбирала изобщо с мъжете. Заявява и, че била подложена на натиск, като когато се развеждала била принудена да каже на семейството си защо иска развод. След развода, в Турция имало традиция, когато една жена е неомъжена да се опитват да йнамерят съпруг. В тези ситуации жалбоподателката е трябвало да казва, че не иска отново да се омъжва, тъй като не харесва мъже, катои останалите се досещали ,че тя е лесбийка. Напуснала страна сега, защото трябвало да събере необходимата сума, за да заживее в България.

Към преписката е приложена и Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 1546/04.07.2024г., издадена от началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ СДВР, с която на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.2 от ЗЧРБ, на С. Е. е наложена ПАМ – „Връщане до страна на произход“ в Турция, за това, че не е напуснала страната до изтичане на разрешения ѝ срок.

В административното производство, както и в настоящото съдебно производство, са приети справки изготвени от дирекция „Международна дейност“ при Държавна агенция за бежанците при МС. Отражено е, че Р. Турция се счита за сигурна страна на произход от българските власти съгласно Решение № 247/03.04.2024г. на МС. По отношение конкретната причина изложена от чужденката в молбата си за международна закрила, констатациите са дадени в т.3. Посочено е, че правителството и религиозните консервативни опозиционни партии редовно използват дискриминационна политическа реч, равнозначна на реч на омразата, срещу общностите на лесбийките, гейовете, бисексуалните и транссексуалните лица (ЛГБТ), под предтекст за насърчаване на семейните ценности. Сочи се, че в Турция представителите на ЛГБТКИ+ общността са изправени пред дискриминация, сплашване и насилствени престъпления. Когато са извършвани арести на предполагаеми извършители, обвинени в престъпления срещу ЛГБТКИ+ лица, обвиняемите имат възможност да твърдят „неоправдана провокация“ съгласно Наказателния кодекс и да поискат намаляване на присъдата. В навечерието на изборите през м. май 2023г. анти ЛГБТКИ+ реториката е засилена чрез проправителствени медии. Неправителствени организации съобщават, че полицията атакува ЛГБТКИ+ лица, използвайки непропорционална сила докато се намесва в демонстрации, а ЛГБТКИ+ организации съобщават, че правителствената реторика все повече приравнява темите за ЛГБТКИ+ с тероризма.

Въз основа на тези данни, председателят на ДАБ е издал оспореното в настоящото производство Решение № 4382/01.08.2025г., с което на жалбоподателката се отказва статут на бежанец и се отказва хуманитарен статут. За да мотивира извода си, административният орган се е позовал на това, че в проведеното интервю чуждата гражданка, не е посочила никакви конкретни факти и не

е представила никакви доказателства, обосноваващи твърденията ѝ, че е била обект на каквито и да е действия срещу нея от страна на обществото, във връзка с различната ѝ сексуална ориентация. Посочил е, че действията и твърденията на молителката дават основание да не се кредитира бежанската история с доверие, тъй като заявените в хода на административното производство обстоятелства показват, че на фона на актуалната политическа обстановка в Турция, чуждата гражданка е направила опит да представи бежанска история, използвайки общоизвестни за страната факти. Заключил е, че изтъкнатите опасения за преследване при завръщане в родината ѝ се считат за хипотетични и недоказани, представени единствено с цел получаване на международна закрила в Р. България. За това, че не е била преследвана в страната си по произход, председателят на ДАБ съобразява и обстоятелството, че молителката легално е пристигнала на територията на Р. България, както и, че след изтичане на правото ѝ на престой, не се е предала сама на българските власти, а е била задържана от полицията, видно от цитираната заповед за налагане на ПАМ. Също така и тя е подала молба за международна закрила почти една година след издаването на заповедта за налагане на ПАМ.

В хода на съдебното производство, страните не ангажират нови доказателства.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Обжалва се решение на председателя на ДАБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ, е отказан статут на бежанец и е отказан хуманитарен статут. На основание чл.84, ал.3 ЗУБ, решението поделжи на обжалване пред административния съд.

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл.75, ал.1 ЗУБ - председателят на Държавната агенция за бежанците. Актът е издаден в установената от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания, въз основа на които ответникът е приел, че спрямо чужденката не са налице нормативно предвидените предпоставки за предоставяне на международна закрила. Спазени са административнопроизводствените правила при издаване на акта, като с чужденката е проведено интервю, който протокол е приложен към преписката.

Съдът намира и, че актът е издаден при правилно приложение на материалния закон.

Производството е по реда на глава шеста от ЗУБ, образувано по молба за предоставяне на международна закрила. Съгласно разпоредбата на чл.73 ЗУБ, молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

Според чл. 8, ал. 1 и ал. 2 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се

ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут по ал. 1 е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тази раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяващи преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Съгласно чл. 8, ал. 5, т. 1 ЗУБ действията на преследване могат да бъдат наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни.

В конкретния случай, нито жалбоподателката твърди в проведеното с нея интервю, нито е представила каквито и да било доказателства, че по отношение на нея е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Нито в интервюто пред административния орган, нито в съдебното производство, жалбоподателката излага твърдения за проявено спрямо нея действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в Р. Турция или партии или организации, които контролират държавата, която се явява за нея страна по произход. Дори изрично заявява в края на интервюто си, че не е имала проблеми с официалните власти, но принципно е налице негативна нагласа на обществото в Турция спрямо нейната сексуална ориентация, в това число и такива настроения е имало в трудовия ѝ колектив.

Разпоредбите на Закона за убежището и бежанците, въвеждат в българското законодателство разпоредбите на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила /Директива 2011/95/ЕС/. В пар.1, т.5 от ДР на ЗУБ, "раса, религия, националност, определена социална група и политическо мнение или убеждение" са понятия по смисъла на Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., /позната още като Ж. конвенция/ и чл. 10, § 1 от Директива 2011/95/ЕС. Съобразно чл. 10, § 1, б. "г" от директивата, при оценяването на мотивите за преследване държавите-членки вземат под внимание, че една група се счита за определена социална група, когато по-специално нейните членове споделят една вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен, съществени за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях, и тази група има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество. Съответно - според чл. 10, § 1, б. "г", ал. 2 и § 2 от Директива 2011/95/ЕС, в зависимост от условията, преобладаващи в държавата на произход, специфична социална група може да бъде и група, чиито членове имат като обща характеристика определена сексуална ориентация. По аргумент от чл. 9, § 1, б. "а" и б. "б" от горесцитираната директива обаче, за да бъде разглеждан като действие на преследване даден акт трябва да бъде достатъчно сериозен по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представлява тежко нарушение на основните права на човека, и по-специално на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл. 15, § 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/ или да представлява съвкупност от различни мерки, включително нарушения на правата на човека, която е достатъчно тежка, за да засегне отделно лице.

В случая, С. Е. заявява единствено принадлежност към ЛГБТ обществото, но не твърди и не ангажира никакви доказателства, че предвид тази си принадлежност, при евентуално завръщане в държавата ѝ по произход би била изложена на преследване, като задължителна и необходима предпоставка за уважаване на молбата ѝ за международна закрила. Твърденията на търсещото

убежище лице относно сексуалната ориентация, представляват само отправна точка при оценяването на фактите и обстоятелствата, предвидени в чл. 4 от Директива 2011/95/ЕС, съответно в чл. 75 ЗУБ, но не са единствено подлежащото на преценка обстоятелство в производството за предоставяне на международна закрила. В разглеждания случай, чужденката нито твърди, нито се установява по отношение на нея да е налице опасност от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5 ЗУБ и чл. 9, § 2 от Директива 2011/95/ЕС във връзка с даденото от СЕС задължително тълкуване на това понятие. В тази връзка, съдът споделя извода на административния орган, че заявените в интервюто твърдения по-скоро касаят общоизвестни за Р. Турция обстоятелства, отколкото да съдържат данни за конкретни прояви на преследване спрямо жалбоподателката. Правилно е констатирано и, че е налице нелогичност в твърдението, че се търси международна закрила, а в същото време жалбоподателката легално е напуснала държавата си по произход. След пристигането си в България, видно от документите по преписката, по реда на чл.44, ал.1 и чл.41, т.2 от ЗЧРБ, ѝ е наложена ПАМ - „Връщане до страна на произход“, което е станало със Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 1546/04.07.2024г. В тази връзка остава неясно от жалбоподателката, защо ако спрямо нея са налице опасения от преследване по смисъла на чл.8, ал.5 ЗУБ, тя е подала молбата за международна закрила 11 месеца по-късно – на 02.06.2025г. В тази връзка и установените по делото факти за безпроблемното, легално напускане на С. Е. на Р. Турция и подаването на молбата за международна закрила в срок от повече от 11 месеца след изтичане на правото на престой в Р. България, сами по себе си изключват възможността да се приеме, че е налице акт на преследване с изискуемата от националното и европейското законодателство степен на тежест по отношение на нея в държавата ѝ на произход.

В аналогичен смисъл са и решение № 2521/09.03.2023г. по адм. д. № 11824/2022г. на ВАС, IV отд., решение № 11349 от 21.11.2023 г. на ВАС по адм. д. № 8172/2023 г., IV отд.

По тези съображения съдът приема, че не са налице основание за поредоставяне на статут на бежанец по молбата на С. Е..

Правилен и обоснован е и изводът на административния орган, че не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Условието за това са регламентирани в чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Субекти, които могат да извършат тежки посегателства по смисъла на чл.1, са посочени в чл.9, ал.2 ЗУБ - държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, както и недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон - ал.3.

По делото липсват данни по отношение на С. Е. да е налице реална опасност да бъде осъдена в държавата си по произход на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Тя не е навела подобни твърдения, нито пред административния орган, нито в настоящото производство напротив, в хода на интервюто е заявила, че проблеми с властите, а и със субектите по чл.9, ал.2 ЗУБ, не е

имала.

Не се твърди и не са налице данни жалбоподателката да е била принудена да напусне Турция поради реална опасност от тежки посегателства – напуснала е държавата си по произход легално и то, както сочи, когато е преценила, че разполага с достатъчно средства за да живее в Р. България.

От изготвената международна справка за Р. Турция е видно, че в страната няма нито вътрешен, нито международен въоръжен конфликт, поради което и жалбоподателката не е лице, което може да търси субсидиарна закрила съгласно чл. 15, буква "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011 г., тъй като не са налице сериозни и потвърдени основания да се смята, че ако се върне в страната си по произход, съществува реална опасност от тежки посегателства спрямо нея, така както са определени в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ и чл. 15 от Директивата. Видно е от доказателствата по делото, че търсещата закрила не е декларирила да е имала никакви сериозни проблеми с официалните власти, както и, че спрямо нея не съществува бъдещ или евентуален риск от посегателство, тъй като молбата за международна закрила е подадена 11 месеца след като ѝ е била наложена ПАМ. В административната преписка и по делото, не се съдържат доказателства, че са налице предпоставки за възникването на обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на чужденката. Не се установява спрямо нея и да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено с присъствието си на територията на Р. Турция, тя би била изправена пред реален риск да бъде обект на заплахата, релевантна за предоставянето на хуманитарен статут. В тази връзка изводите на ответника, че по отношение на С. Е., не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 ЗУБ, са правилни и законосъобразни. По правилата за разпределение на доказателствената тежест жалбоподателката не ангажира доказателства, които да опровергават констатациите на административния орган.

По изложените съображения, оспореното решение, като издадено от компетентен орган, в предвидената форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон, е законосъобразно, а жалбата на С. Е. като неоснователна, следва да се отхвърли.

Воден от горното, Административен съд София град, 27 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба С. Е., [дата на раждане] в [населено място], Турция, гражданка на Турция, с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 4382/01.08.2025г. на председателя на Държавната агенция за бежанците.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: